

't Beeldeken.

„Heure zeune, zeg ik!” gilde Mie-Threse.
„Ha!... es 't gienen dief?” vroeg de boer eensklaps ernstig, met gewichtig gelaat.

„Zij-je nie wijs, dan? 't Es de jongen van mijn scheunzuster!” riep Mie-Threse verontwaardigd. En zij zei haastig aan 't ontstelde Beeldeken dat de vorige koewachter voor diefstal weggezonden was.

„Hawel 't es goed, hij 'n moe moar komen,” besloot de boer.

„Wilt g'm zien, hij es hier?” vroeg Mie-Threse.

't Beeldeken sloeg van schrik haar handen in elkaar, smeekzeggend dat de jongen daar nog niets van af wist. Maar 't kon den boer volstrekt niet schelen: hij dronk zijn borrel leeg en bestelde er een andere, schreeuwend dat de knaap den volgenden ochtend maar moest komen, en dat hij hem dan wel zou zien. En zij moesten tot zijn genoegen ook een borreltje aanvaarden, anijs, of munt, zooals zij verkoozen, om op elkanders gezondheid te drinken, gilde hij.

Toen liet hij ze vertrekken.

* * *

„O 'n zeg het 'em nog nie seffens, wacht nog 'n beetsen, 'k zal 't ik 'em zeggen,” smeekte 't Beeldeken, terwijl zij door het tuintje weer naar huis gingen.

„Ha moar hij moet hij 't tòch weten,” antwoordde Mie-Threse.

„Joa hij,” zuchtte 't Beeldeken, „moar wacht toch nog 'n beetsen. Loat mij 't 'em zeggen. Och Hiere, hij zal 'em deudschriemen as hij 't heurt!”

Zij kwamen weer in 't huisje, in 't vriendelijk licht der zonnig groen-en-witte kamer, waar de kinderen ook al weer terug waren, Leontientje eventjes iets afstrijkend, Basielken opnieuw reeds gejaagd, met angstig-wantrouwende blikken naar de openstaande deur van 't achterhuis. Hij kwam dadelijk op zijn moeder aangelopen toen hij haar ontwaarde, en nam haar bij de hand.

Zij gingen zitten, en weer moesten zij koffie drinken, ofschoon 't Beeldeken verzeerde dat zij die reeds bij haar broer hadden gebruikt. Een hoekje van de groote tafel werd er voor opgeruimd, en met hun vieren

zaten zij weldra aan, rondom een stapel dikke tarwe-boterhammen, ieder met een groote kop slappe koffie naast zich. Het Beeldeken at niets, zij kon niet, haar keel was als 't ware toegeschroefd van droeve emotie. Maar Basielken, hongerig en moe, at nu met groote graagte, zonder moeder's hand los te laten. En wijl zij weldra over een en ander aan 't praten waren merkte 't Beeldeken plotseling dat Basielken op zijn stoel in slaap gevallen was.

O! dat was een uitkomst! Zij deed een teeken aan haar schoonzuster en fluisterde:
„Hij sloapt!... wilt g'em hier hauèn tot morgen, ik zal wig goan!”

Mie-Threse had eerst een gebaar als om te weigeren.

„O, as 't ou blijft doe 't toch,” smeekzuchtte 't Beeldeken, „hautd 'em veur ienen enkelen nacht en brijngt 'm morgen bij den boer. 't Es al wa da 'k van ou vroage!”

Toen knikte Mie-Threse dat ze 't doen zou. Leontientje, die van het heele geval nog niets begreep, zette groote, ernstige oogen van verwondering op.

Langzaam trok het Beeldeken haar hand terug. Maar hij ontwaakte half en hield nog haren wijsvinger in zijn klein gesloten vuistje. Doodstil bleven zij alle drie, met star op hem gevestigde oogen. Zijn hoofdje knikte zijlings naar den linkerschouder, zijn mondje viel half open; hij was weer in slaap. In de verte kwam een kar aangerateld. Angstig keken zij naar de open ramen. Wat jammer dat die kar juist nu moest komen en dat zij de ramen niet dicht durfden doen, uit vrees van nog meer lawaai te maken. Maar de kar schokte ratelend voorbij en Basielken werd niet wakker. Dan wikkelde 't Beeldeken ook zachtjes haar vinger los uit het vuistje, dat half open op zijn knie ter ruste zonk.

Zij stond op en schreed langzaam achteruit, den triestigen blik op haar jongetje gevestigd. Roerloos bleven Mie-Threse en Leontientje zitten.

„Tot loater, en schrijf mij al gauwe hoe dat alles afgeleupen es,” fluisterde 't Beeldeken, met een snik in de stem.

Mie-Threse knikte kalm van ja, maar Leontientje kreeg een vuurroode kleur, en groote